

для їх кращого розуміння та забезпечення розвитку та покращення сучасної Конституції України.

Список використаних джерел

1. Бабенко К. А. Проблеми стабільності конституції в аспекті суспільних інформацій. URL: <https://6aas.gov.ua/ua/proekty/articles/b/110-problema-stabilnosti-konstitutsiji-v-aspekti-suspilnikh-transformatsij.html>
2. Кампо В. М. Треба навчитися виконувати Конституцію України. URL: <http://www.golos.com.ua/article/332551>
3. Конституція (Основний Закон) Української Радянської Соціалістичної Республіки. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/001_001#Text
4. Сліденко І. Проблеми співвідношення юридичної і фактичної Конституції України з позицій світового конституційного виміру. Конституція і конституціоналізм в Україні: вибіркові проблеми: зб. наук. праць. П. Ф. Мартиненко, В. М. Кампо. (ред.) К. : Купріянова, 2007. С. 9–32.

Чухрай–Тульба Н.

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

*Науковий керівник: к.н. держ.упр., доц.,
завідувач кафедри міжнародного права
та міграційної політики ЗУНУ*

Дракохруст Т.В.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В ЄС

Європейський Союз є одним з основних центрів тяжіння робочої сили, саме тому повинен мати потужну міграційна політику, яка здатна вирішити політичні, економічні, правові та безпекові проблеми. Історично так склалось, що основою міграційної політики в ЄС є саме свобода переміщення, що є одним з основних принципів європейської інтеграції.

Правові засади даного процесу прописані в договорі про Європейський Союз (ст.3), що передбачає створення «простору свободи, безпеки і справедливості без внутрішніх кордонів, у якому забезпечується свобода пересування людей поряд з відповідними заходами по контролю за зовнішніми кордонами, надання притулку, імміграцією, а також по запобіганню й боротьбі зі злочинністю»[6].

Договір про Європейський Союз або Маастрихтський договір, який був підписаний 1992 року став основоположним в регулюванні міграційних процесів країн-членів. В 1997 році була підписана Амстердамська угода, яка мала окрему частину присвячену свободі пересування, притулку та імміграції. Ця угода стала переломним моментом на шляху до гармонізації політики європейських країн в сфері міграції. А також однією з перших угод у формуванні спільної міграційної політики ЄС. Угода передбачала: критерії та механізми визначення того,

яка держава-член відповідає за розгляд заяв на отримання притулку, подану громадянином третьої країни в одну із держав-членів; мінімальні стандарти щодо прийому шукачів притулку в державах-членах; мінімальні стандарти надання тимчасового захисту переміщеним особам з третіх країн, які не можуть повернутися до своєї країни походження та для осіб, які потребують міжнародного захисту; заходи, що визначають права та умови, за яких громадяни третіх країн, які на законних підставах проживають в державі-члені, можуть проживати в інших державах-членах, а також заходи щодо імміграційної політики у сфері нелегальної імміграції. Початком другого етапу створення єдиної європейської системи надання притулку стала Гаазька програма.

Згідно з даними Європейської Комісії, за рахунок цього було досягнуто значного прогресу у відношенні до спільної політики щодо притулку та міграції. Та створено програму, що складається з п'яти елементів: загальна Європейська система притулку; легальна міграція та боротьба з нелегальною зайнятістю; інтеграція громадян третіх країн; зовнішній вимір притулку та міграційної політики; управління міграційними потоками [8].

Крім розробки спільного законодавства було підкреслено важливість поглиблення солідарності країн ЄС у вирішенні міграційних питань. У 2007 році був підписаний Договір про функціонування Європейського Союзу або Лісабонський договір але він не приніс кардинальних змін у міграційну політику ЄС,. Втім цілі, що там прописані зараз є юридично обов'язковими для держав-членів. Тому Лісабонська програма стала вважатись завершальним етапом створення міграційної політики в країнах ЄС. У 2015 і 2016 роках ЄС зіткнувся з безпрецедентним припливом біженців і мігрантів. Понад 1 млн. людей прибули в Європейський Союз, більшість з них 8 тікають від війни і терору в Сирії та інших країнах [9].

В зв'язку з цим країни ЄС намагаються усунути основні причини кризи, а також значно збільшують допомогу для людей, які потребують гуманітарної допомоги всередині і за межами ЄС. Приймаються заходи по переселенню осіб, які шукають притулок в Європі, розселяють людей з сусідніх країн, які претендують на притулок. Але при цьому ЄС підвищує безпеку на кордонах, у боротьбі з незаконним ввозом мігрантів і пропонує безпечні способи для людей, щоб легально потрапити в ЄС.

Отже, дослідивши розвиток міграційної політики Європейського Союзу можна зробити висновок, що основними її напрямками є: зменшення кількості нелегальних мігрантів, управління кордонами, загальна політика щодо притулку та легальної міграції, включаючи інтеграцію та розвиток в країнах походження. За допомогою історичної інституціоналістичної структури було виявлено критичні риси, які змусили ЄС змінити свій підхід і розробляти нові інструменти.

Список використаних джерел

1. Договір про Європейський Союз. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_029.
2. The European Commission's website about migration. URL: <http://publications.europa.eu/webpub/com/factsheets/migration-crisis/en/>.
3. Balch, A. and Geddes, A. (2012). Connections between Admission Policies and Integration Policies at EU-level and Given Linkages with National Policy Making. Working Paper 1. Promoting Sustainable Policies for Integration (PROSINT). URL: https://www.pravo.unizg.hr/_download/repository/Balch_and_Geddes.pdf.
4. Брич В. Я., Оливко О. Я. Роль міграції робочої сили у формуванні світового ринку праці. *Проблемы развития внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций : региональный аспект*. 2010. С. 737-739.